

[Bonsdorff, Jacob]

BIB. BENEDICTI
UNIV. HELS.

CHRISTI DÖD.

SORGEDIKT.

ÅBO,

TRYKT I FRENCKELLSKA BOKTR.
1787.

CHRIST

DOD

RECORD

AND

THE STATE OF NEW YORK

Åt Dig, som samma Känslor andas
Och rörs af samma Gudafläkt,
Åt Dig de toner hänrykt blandas
Dem helga ensligheten väckt.
Kom, at i Himlens armar slutas!
Med hopp åt Evigheten sträckt,
Vårt sinne gladt och oförskräckt
Skall uti lifvets sköte gjas.

Företal.

Jag har vågat - - - Ja! jag har vågat besjunga et-
ämne högt för eftertanken, bildningen, ljust för själen,
för passionen retande. Bildningen har driftat svinga
sig til Helgedomens Tempel. Har jag felat? - - -
"O! visserligen felat" ropen J, där neder i dålden suc-
kande, nedslagne, J som inbillen Eder at heliga ting
ej böra iklådas en finlig målning. Och J där uppe
på Högmodets branter, förmåtne, som ansen med
förakt det Gudomliga, som tron at et skarpsynt snil-
le ej kan finna sig i Christendomens sanningar och
plikter, som tron at Försoningen, Messias, åro äm-
nen för joller, förtal och försmådelser, J ropen öfver-
ljuddt "felat" - - - Men jag ser hamnen - - där af-
vunden måste tyftna och dårskapen förstumma; ham-
nen dår egenkärlekens blindhet lämna mig; dår jag
møter Snillet, Rättvisan, Billigheten, Samvetet; Do-
mare, åt dem jag framburit och frambår det renaste
tacksamhets låf.

Mit föremål har varit Försoningen, Christi Död;
En sanning, dår dåren förvillar sig, dår Filosofhen

måste stanna, men där den Christne beundrar och tillbeder Försynen. Jag har undvikit förledande uttryck, men däremot sökt at utveckla ämnet i sin renhet. De synpunkter, hvarifrån jag betraktat Förföningen, hafva i synnerhet varit desse: där jag sett Christna låran befoglad och bekräftad; Odödligheten framte sig i det renaste ljus; och de folklaraaste bevis på Guds oändliga Allmakt, Allvishet, Allgodhet, Rättfärdighet, framställas. - - - Monne ej åsynen af det straff som brotllige borde undergå och lasten i evighet skall underkastas, bör förskräcka? Monne ej åtanken af den Vifaste nåd bör förtjusaf, ingjuta de Gudomligaste känflor? Och Du Forskande Snille! betrakta Christi Död ifrån dessa synpunkter! Du skall få din rätta styrka til uplysning. Du Orklöfe, Lastfulle, skall affskräckas ifrån fallet. Och du Sorgbundne, Redlige, kan med hoppets vingar följa Christum, i Lifvet, i Döden, i Evigheten.

V id morgänväktens skynt, hör! västanvädren susa!
Ur bergets höga spets, de dyftre molnen brusa!
Hvad mörker och hvad skräck nu öfver jorden breds!
Naturen häpen är; til forger hon bereds.
Jag ren från hvilans sköt, där lätta drömmar spelte,
Orolig spritter upp och ovifs hvad mig felte.
Du Vårens ljusa dag! hvar är din himlaglans?
Din glädie flyktat har; ej mer din fällhet fans.
I målnens svarta flor jag ser din klarhet sluten;
Min ande är förskräckt; min glada stämma bruten;
Så när et åskfult moln på hafvet störtar ner,
Rädd, modfäld och bestört fit öde Sjöman ser.

Men - - - hvadan denna röst i skyars granskap skallar,
Som jordens spridde barn til Helgedomen kallar?
Hon uti långa fvall kring nejden sprides ut
Och utaf himlen fänd skall tolka Des beslut:
"I Dag til Skaparns thron Er Dödelige, famlen!
"Flyn verldens toma frögd och villor där i famlen!
"Från Templets höga Chor den Högste visar Sig
"I målnets Majestät, hur Stor, Förskräckelig!
"Ert hjerta skall i dag i sorgens känslor sänkas,
"Och sen åt Gudars Gud Er glada låffång skänkas."

- - - Jag jordens låga bryn och tankens svaghet skyr.

Til Himplens höga borg jag tankens vingar styr.
 Här skall mit väsen då en helig vörtnad andas,
 Det längtar . . . och jag skall med Sions valde blandas.

Längst upp från jordens ban på ætherns vida fält,
 Har Verldars Uphofsman sit Helga Tempel ställt;
 Här sjelf Han rest sin thron och menskjors barn regerar,
 Här Vishets helga ord, här fannings ljuset delar.
 Til detta Gudahus ej vanskligheten går,
 I j vantro, skrymteri . . . nej! andakt endast rår;
 Hit långt från alla land det Christna Sion hamnar;
 Monarchen här sin flaf, en vän sin vän omfamnar.
 Här lycka, börd, parti, ei någon skilnad gör,
 I land enighetens folk Messias spiran för.

Ja! Himlaboningsrum! hvars murar innefatta
 I en enda lugna hamn, där utaf forger matta
 Sin djuptbetryckta själ de menskior gjuta få,
 Som uti mödors krets ej kunna hugnad nå!
 I sin stjernehöga gräns min högsta undran väcker;
 Så högt som ögat går, så högt Des uppgång räcker;
 Långt öfver Sions prakt Des stolthet yfvigt höjs,
 Här ingen mensklig konst, här Allmagts handen röjs.
 På luftens spända ban Des marmorstoder hvila,
 Och framför dessas hvalf Serapher synas ila,
 Men Templets stolta höjd är ej af marmor täckt;
 N j! här har Himlen sjelf det vida hvalfvet sträckt.

Vid Helgedomens port jag stannar - Här - - - hur sväva
Seraphers Himla flock, som häpne, rörde bäfva - - -;
Den verldars Uphofsman som Templets grundval lagt,
Har desse Änglar fatt til Sions trogne vakt.

Men - - inom Templets borg jag hänryckt, häpen skrider,
Hvad rysning, helig köld sig uti blodet sprider!
Se! hvilka mörka moln. Se! hvilken dyfter skrud.
Hör Sions Klagofång! - - - Ach! hvilka sorgeljud! - - - - -

" - - - Messias! Kristus, du, som Gudaväfen förer!
"Hur Dig vårt usla stoft til önkans tårar rörer!
"Uti en mencklig hamn, hvad underverk Du gör!
"Ach! vår Förloffare! Du lider - - lider - - - dör.
"Förbarmande Du Dig för våra synder ställer
"Som Ende Löftesman, hvars borgen evigt gäller.
"Säg! hvarför ömmar du så högt, så brinnande,
"Den fallna menckjans ätt i laster fimmande?
"Säg! ville Du Guds Son så lågt Dit värde fätta?
"Til menckja fänkas ned - - - at föras inför rätta,
"At plågas, - mördas, - - dö - - - och dö för våra brott?
"- - - - O! smärtor utan tal. O! Sorg förutan mått!"

Men, - - Klagoröften qväfs - - - - Straxt lena famljud höras,
Af hundra lutors slag hvars sorgsna toner röras;
Än deras echo spridt från Templets djupa hvalf,

Til fjelfva afgrund geck - - Hon ryfte och hon skalf.
 Än deras harmoni til inre hjertat tränger,
 Och ängslans grymma magt med faktadt lopp förlänger;
 Än hörs Bafunens ljud med brutna återkall,
 Likt strandens matta dån vid forsens branta fall.
 Snart djupa tyftna'n rår - - - - Alt häpnar, fången flutes;
 Sjelf Änglars ädla tropp i helig dvala gjutes - - -
 - - - - Blek, vaklande och stum jag utan fanfning går
 Jag ingen stråles blick - - ej ljuset skåda får - - -
 Nu ögats ljusblårymd i molnets flor betäcket,
 Tör hända lifvets blofs för evigt här utfläcket? - -
 - - - Men ögat öpnar sig - - O Gud! hvad smärtfull Syn!
 Hvad plågor svimma här! Se! denna svarta skyn;
 Se hur den vidgar sig i långa mörka, vågor,
 Som tjockna mer och mer och öka hjertats plågor;
 Et kors - - et fäfans kors i detta töcken höjdt!
 Och Christi hufvud här til korsets järnok böjdt!
 - - - - Är detta då den fyn til hvilken Du ofs bådadt
 Du Allmagt - - Ende Gnd hvars väfen ingen skådat?

“O! smärtor utan tal. - - O! forg förutan mått.

“Ach! Han nu menfka dör för våra grymma brott!”

Ach! grymma forgeblick! - - - Messias korsfäst dödas;
 Han utaf Gudom född - - Sjelf Gud skall han förödas?
 På et förbannadt träd, i blodig mantel klädd,

Af Tigermenkijors hat förfnädad, plågad, hädd?
 - - - Må min beflörta själ i smärtors floder dränkas;
 Förtvina, digna, dö - - - mit Lif må döden skänkas!
 Jag blott som menckja dö - - - Men Kristus? sjelve Gud?
 Som delar sálhet ut och tolkar Himlens bud
 Som fänkt til jordens grus, en Himmelsk ro förtjente
 Då át en tacklös verld Han fannings faklan lante!
 - - Hvi skall jag skåda Dig i sådan plågohamn?
 Dit lif ju evigt är - - - Oändelig! Dit namn - - -
 Hvert skall jag utle fly för smärtans grymma ilar?
 Hvert fly - - - från mine brott, från samvets skarpa pilar?
 Af vanmagt hisnar jag, förskräckes, tynar af;
 Så lampans sken förqväfs i mörkrets dystra graf.

Men - - nya känslor snart mig utur dvalan väcka;
 De öka blodets fors, de storma och förskräcka;
 Hur dyfvert, fäfligt, mörkt -- jag öfver alt här ser!
 Alt röjer sorgens höjd, alt Christi dödsprof ger.
 Å nyo från sin thron Jehova molnen skickar,
 Som quäfva glädjens lopp och dagens ljusa blickar.
 Det blåa himlahvalf där alla verldars Gud
 Sin höga thron har satt i Majeftätisk skrud,
 Där fordom dagens blix i gyllne strålar strimmat,
 Och tusen stjernors glans i purpur färgor glimmat,
 Vid denna Sorgefest nu molnig klädnad drar,
 Med töknets fällar prydd, dem Himlen utbredt har.

Mitt

Mitt uti denna skyn det korset blodigt lyser,
 Som verldens Fridsmonarch i pinan fängslad hyser;
 Rundt om des mörkgrå djup i fafans forgsna spår,
 Förvirrad, stum - bestört Seraphers skara står.
 Ej mer de sväfva fram med gullbeprydde vingar;
 Ej med vid lyrans slag en hänryckt låflång klingar;
 På vingens gyllne kant nu doket endast rår;
 Man forgetoner nu på forgelutor slår - - - - -
 - - En stund man på Dem slår - straxt stumma lugnet följer,
 Alt större forgemoln Seraphen öfverhöljer;
 Så aftenkymningen åt jorden natten för,
 I dvala jorden fänks och dagens glädie dör.

- - - - Et rop - - et jämmerkri sig nu i templet höjer:
 "Min Gud! - - Min Gud! jag dör - Du med din ömhet dröjer.
 "O Du min ende Far! hvi öfverger Du mig? - - - - -
 "- - - Nu alt fulkomnat är - - - mit lif jag lemnar dig.

- - - - et andetag - - - och Christi lif har lyktat;
 Med et oändligt lopp Det redan hastigt flyktat,
 Ifrån et jordiskt stoft til Skaparns ljusa thron,
 Där uti Majestät Han omger sin person.
 Förfynens vise Son beprydd med ärans lager
 Sin aldrig dällda prakt Han evigt återtager.

- - - På korset Kristus död"! - - - Ach forgefulla dag!

Natur

Natur! hvar är din frögd? förbyt, förgät din lag.
 Förgänglig är din magt; Hon måste straxt uphöra.
 Då jordens Allmagts' Kung et underverk skall göra.
 Ja! höga underverk! för hvilket tanken flyr;
 Som menckjans fattnings krets och snillet's djerfhet bryr!
 Hur skall et ändligt vett din djupa forskning tåla?
 Och hur min svaga konst din hemlighet väl måla?

Kring helgedomens vidd alt större fasa rår;
 Det ena töknets fors mot än en annan flår;
 Det ena mörkret öks af hiffligare svallar;
 Och nattens hemske Drott, tredubbla natten kallar.
 Ur Afgrunds evighet straxt nattens bölja flöt.
 Hon breder öfver alt i templets helga sköt.
 Ej Korsets helgedom mer skymtar utur höjden;
 Ej mer Serapher J! Er fälla skugga röjden.
 Alt mörknar ödligt af, alt dokets fällar har;
 Ach! dyra underverk! Ach Gud! O Lifvets Far! - - -
 Nu molnets svarta berg mot molnet hastigt bryter
 At sjelfva nattens Drott af rysning, fkräckligt ryter;
 Nu åskans svafvelsky som fria luften vann,
 Af målnens dragnings kraft upretad, tändes an;
 Den snabba strålens blix i ögnablicket ljungar
 Och flammans spridda eld kring alla kanter flungar;
 Nu thordönsdånets gny i dubbel omgång förs
 Med viggens snälla fart. Det knallar - - dundret hörs;
 Det hörs - - likt Etnas dån då jordens barm hon skakar,

Som

Som vid sit öppna skalf förfärligt, rysligt brakar;
 Det ljungar än en gång, och brakets hvalfvande
 Til matta örat går; Snart örat skälvande
 Sin fina känslokraft vid skarpa dånets mistar,
 Snart också hjertats puls för åkeviggen brister.
 Än marmorpelarne förskräcklig dallring ge,
 Än hvalfvens höga skjul en häftig skakning te.
 Nu templets portar upp i från sin boja lossas,
 I fallet, jordens sköt och nakna cedrar krossas;
 Nu åter vid et brak de upp från jorden slå,
 Och til sit fordna band bestörte, rädde gå.

Naturen häpen är; Des krafter grufligt häfva.
 Utur des låga sköt, sig svarta Spöken häfva:
 De lyfta til det våld som rasar denna stund,
 Från himlens höga spets til jordens djupa grund.
 Där uti afgrunds djup det hårda berget hvilar
 Men splittrar nu i kras för Thordöns grymma ilar;
 Där strömmens gömda flod förbyter snart til lopp;
 Des bölja fraggande Tartaren bryter opp;
 Där hafvets vreda våg den glupske hvalen kastar,
 Som likt et isigt berg åt vida djupet hastar,
 Och där, ach! se och fly den svafvel fors som bröt
 I hundra ilskna gap ur jordens hämdesköt;
 Än upp vid Islands fjäll som evig snö betäcker,
 Han sprutande och vild sjelf Bores fjättrar bräcker,
 Där förr mot fiällens spets man haglen störta såg

Nu uti afgrunds djup den smälta klippan låg;
 Hon fram i dagens ljus med tusen böljor hvälfver
 Spyr eld och vrålar starkt, at sjelfva jorden skälfver.
 Den rädde åbon flyr, men hvart? Se gråttan där,
 Som flukar honom upp; där grafven färdig är.
 Än åt en annan kant, där jordens fägring prålar,
 Snart Ödflighetens Kung sit grymma Rike målar,
 Förgäfves Vårens Mor för sina aliter ber;
 Hon all sin flösta prakt bestört försvinna fer.
 Nu brak och thordöns dån på fältet hastigt skallar,
 Nu eldens evighet ur öppna svalget svallar,
 Begravver vårens barn. Nu upp til Himlens sky
 De spridda flammors fken i krökta hvirflar fly;
 Nu jorden darrande i flere omlopp gungar
 Och hafvet suckande båd folk och skeppen slungar.
 Där, eldens dällda kraft ur hafvet brister ut;
 Där, lyftas öar opp, där klippan fer sit slut.
 Natur! på en gång skön, på en gång vild du lyser,
 Du snart förgrymmar dig: Jag vid din tåfla ryser.

Men jorden lemnad blef til fafor eld och död;
 Naturen stod tilreds när Allmagts dundret bød.
 Se! åt en annan trakt vid ålkans tända sköte,
 Barbaren vild och rädd sit öde går til möte;
 Ej eken dit han lopp, ej gråttan mera tryggt,
 Ja himlen sjelf ej ger den usle, undanflykt.

Vid åskans snabba vigg som allmagts armen rigtar,
 Han häpen och bestört i dödens armar svigtar.
 Så blef et djuriskt lif utaf naturen fläckt;
 Men - - O! hvad underverk! vid samma allmagts fläckt
 Han quicknar åter upp, och då han lifvet njuter,
 Han straxt åt Lifvets Far sit glada rökverk gjuter;
 - - - Så Himlens starka arm åt jorden ändring ger,
 Så på Des höga vink Naturens Under sker.

Ach! hur förkräcklig dag! Hur kan et dödligt öra
 Med ostördt sinneslugn så himmelskt dunder höra?
 I blodet sprides köld, hvart pulsflag långsamt höjs,
 Och ner i dvalans fann hvarenda hjesa böjs,
 Och bleka dödens bild för fanslöst öga famlar.
 Naturens dag är all? Hon snart i Chaos ramlar?

- - -
 Men - - ljuset bryter in och nattens skuggor fly;
 Från Evighetens Sol en itråle börjar gry;
 Jehova sjelf ur skyn där Han på thronen vakar,
 Regerar verldars lopp och Sions öden stakar;
 Han sjelf, Den ÖfverGud, som templets grundsten lagt,
 Sjelf skakat samma grund med dundrets starka magt,
 Han som vid Christi död befalt Naturen tyfina;
 Befalte Nattens Drott at til sit Under lysna;
 Den vid hvars enda vink ur Chaos molnet geck
 At gjuta fafans flod vid Sorgens ögnablick;
 Han sjelf, Jehova, Gud, på nytt Naturen väcker,

Förklingrar töknets natt och forgens spira bräcker.
Nu molnen störtas ned af himlens Gudafläkt;
Nu Templet återtar sin fordna stjernedragt.
Naturen redan glad, sin ödslighet förbyter;
Ren härjnings illkna Troll i smidda bojan ryter;
Det sjelf i afgrunds svalg, med svarta Spökens tropp
Nu brådjupt störtas ner. Än refer Det sig opp,
Men straxt af Himlens arm, än lägre ned Det tryckes
I svafvelströmens brant, hvars öpning igenlyckes.
Nu Vårens förstling fram på brända fältet går;
Vid hvarje steg förnöjd han frön til nöjen sår.
Straxt hundra blommors prakt den gröna ängen hyfer;
Snart kullens nakna höjd af drufvans klafar lyfer.
Nu skrämde herdars flock på vallen träda fram,
Där deras hemvist förr i Lavans bölja sam;
De Tempel refas opp, som flogos öfver ända,
Då Etna rytande sågs hämdens blixtrar tända;
Ej skeppen mera ses mot höjda svallar slå;
De spridde molnens sky ej mer til härjning gå;
Och då på jordens fält blott ljus och fägring spridas,
Då nöjen strömma fram och inga forger lidas,
Skull' då på Himlens fält än forgetoner rå?
Alt klarnat, alt är fält. Alt glädien väcka må!
Må då til Jovas låf blåt Segerlångar blindas
Utaf förbundets barn som himmelsk glädje andas. . . .
Så genom forgers natt beredes menskjans frögd,
Och Den ej förja lärt, kan aldrig bli förnöjd.

Nu Majestätets sken, vid tända dagens timmar
 Från thronens helgedom i gyllne vågor strimmar.
 Straxt lyser korset fram, straxt Seraphimers här,
 Ur dvalan vaknande, sin Änglaklarhet bär,
 Och Sion häpnande sit trykta hufvud lyftar,
 Men ögat skymtande förgäfs til ljuset flyttar.

O! hvilken Gudoms prakt. O! hvilket evigt ljus
 Jehova omger här i detta helga hus!
 Af Solens strålars mängd Hans ljusa mantel prydes,
 Där Ärans Majestät för skapadt väsen tydes;
 I tusen färgors glans dem intet öga sett,
 Och ingen nämna kan, ell' någon målning gett;
 Långt öfver konstens drag, och konstens Mästerstycken;
 Naturen sjelf är svag i sina bästa smycken;
 Saphirens högblå färg och fägring ej förlår;
 Rubins och Guldets prakt, som skuggan snart förgår.
 Här himlastrålarne sig om hvarannan bryta;
 Här Stjernors purpurken i tusen skiften flyta.
 Ja! denna ljusa thron, som Skaparn innehar,
 Den, hvad Gudomlig syn! långt mer än Solen, klar.
 Än strålar blixtra fram ifrån des Pyramider,
 Där Diamantens sken med stjernans eldfärg strider.
 Men hvem af Änglars tropp, hvem af Hans Himlavagt,
 Har nånfin ännu sett Hans hela Gudaprakt?
 Hans väfens hemlighet än ingens synglas fattar;
 Seraphen sväfvar högt, men ljuset blicken mattar,

Och jag - - få låg - få djerf - - - at Evighetens Gud,
 I bilders skuggor se? Jag tekna Solens skrud?
 Ach Nej! - - -
 - - - Men hvilket ljud från helga thronen föres!
 Bafunen är för svag - - - i dundret Skaparn höres:
 "J! Seraphimer J, som skapte af min hand,
 "Ert väfen flutit ha'n i Lydnans helga band!
 "Hos Er mit Guda namn skall evig dyrkan vinna,
 "Fast ej min dolda höjd J nånfin kunnen hinna.
 "På Millioner värf kring mina himlars fält,
 "Ert lif skall löpa fort, förnöjdt lycksaligt, fält;
 "Den äran blifva skall Er fälhets högsta styrka,
 "At värdigt känna Mig, och at Mig värdigt dyrka.
 "J veten Hvem jag är - - - uppå mitt allmagts ord,
 "Naturen danad blef, af intet verlden gjord.
 "På denna lägre jord, jag vareller planterat
 "Af finlighetens frö, och dem med nåd regerat;
 "Men svage, finlige, de samlat brott på brott;
 "Min ära skymfad är. Dock de min ömhet fått;
 "Den samme deras Far som lif åt usle skänker,
 "Jag; samme dolde Jag, på dem medymksamt tänker.
 "Sen! hvilket ömt beslut min evigt-vifa nåd,
 "Har fattat blott för dem. Sen! vörden mina råd!
 "Jag deras lif beredt, De döden värde blifvit,
 "Dock såsom Far, som Vän, jag lifvet återgifvit;
 "Jag sjelf uti min Son förkunnar evigt hopp,
 "Med ömhet varnar dem, ifrån förderfvets lopp.

“Med heligt donderflag jag lastens välde kroffar

“Och den förtrycktes bröst ur svaghets kedian lossar.

“Jag sjelf - - - O vaknen upp, ur dvalans djupa famn,

“J häpne jordens barn! O! Sen min fälla hamn.

“Sen eder brotflighet, - - min ömhet - och min ära!

“Jag eder Lifvets väg i straffets hot vil lära”.

Så talte Skaparn sjelf - - - Naturen häpen står,

Hon väntar på des vink at hon til intet går;

Och Christenhetens tropp, som upp ur dvalan vaknar,

Vid Majestätets ljud förkräckt, sin boja saknar.

Men glädjen är för stor at ej til dvalans blund,

Å nyo hjertat fänks fastän vid nöjets stund.

Nu Seraphimers här, för thronen vördfamt falla;

De höja sine ljud som kring om himlen skalla:

“Du Majestätiske! Du millioners Far,

“Jehova, Tilbedd, Du från evighetens dar!

“Om tusen seclers år til tusen blifva lagde,

“Så blifva dine år dock aldrig, aldrig sagde;

“Dit ursprung, Evige - ej nånfin af oss ses;

“För intet skapadt verk din början företes;

“Ty Evigt är Dit Lif, och måste Evigt vara,

“O Du Oändlige! hvem ville Dig förklara? - - -

“Du åt oss lifvet gett och våra öden stält,

“Kring dina himlars rymd på gränslöshetens fält.

“Du åt oss vishet gaf, at sjelf Din Vishet vörda,

“At

"At fälhets rika frukt af Dina lagar skörda.
 "Ja! vishet gaf Du ofs at se Din helighet,
 "Men aldrig fvinga ofs til Din omätlighef.
 "Vi svärje Dig på nytt at evigt troget tjena,
 "Så länge lifvets fläkt Din allmagt vil ofs låna
 "Och det ju evigt är - - Ach! Jova. Du är Gud!
 "Din godhet strömmar fram ur evighetens flod!
 "Dit nådiga beslut förblifve ständigt prifadt,
 "Som mot vår brödraflägt Din godhet har bevisat.
 "Men ach! de glömma Dig. Ve! brotten, marter, qual,
 "Men du ej glömmet dem. At frälssa är Dit val.
 "Må derför Sions barn med ofs din ära sjunga!
 "Må du, O allas Kung, sjelf lifva deras tunga!
 "Ach Dyrkansvärde Gud! Jehova! O vår Far!
 "Din ära är vårt låf. O du vår Konung var. . . .

Kring thronens vida rymd få deras låflång fördes,
 Til helig andakts nit, hvart enda hjerta rördes.
 Straxt helga lyrors ljud i tufen hvirflars lopp,
 Från Cherubimers chor til himlen fändas opp.
 Där fordom sorgens dok på lätta vingen höjdes,
 Vid glädiens fakla nu en himla klarhet röjdes.
 Nu fvinga de sig högt til Skaparns Majestät;
 Nu åter sänka sig til Templets lägre fjät.
 Här til en Helig Fäst de samfält sinnen höja;
 De känna samma eld och lika låga röja;
 Där hörs en utvald tropp i himmelskt brutne ljud;

Där fynas tusende i azur färgad skrud;
 Med Majestätets sken, sit anlet de förgylla;
 Än helgad blygsel ses de rädda hjertan fylla.
 Nu til Jehovas låf et rökverk tändes an;
 Mer heligt, mera skärt ej nånfin brinna kan.
 Här man ej alster såg af lägre jordens skänker;
 Man ej med drufvors blod altaret här bestänker.
 Ur gyllne urnans djup ej Cedern ryker här;
 Arabiens rika land ej hit sin myrrha bär.
 Hit Vårens flygtighet, ej sine blomster slöfer;
 Man ej af Höstens korg de tunga skatter öfer.
 Från Evighetens land, där intet skifte rår,
 Där alt fullkomligt, skönt i evig mognad står,
 Långt från så vida fält med ljungelds snabba vingar,
 Man skönsta frukters slag, i tusen Korgar bringar,
 Straxt tagas de emot af Änglars valda hop.
 De på altaren strös vid tusen frögderop;
 Där hörs: "Jehova! Stor, åt Dig och til Din ära,
 "Vi glada rökelfer på dine altar bära.
 "Tag mot vårt rena lof, vårt offer och vår bön;
 "De helgas Dig. Tag mot! Det blir vår enda lön."
 Nu röken sprider sig i hvirfvelлика skyar,
 Den ena hvirflen flyr. Man offret snart förnyar.
 Som när på Ocean vid nattens spridda flor,
 Den djerfve Seglaren för västanvinden for,
 Längst fram i Öfverns trakt et torn i lågor lyser
 För hans bestörta syn; han räddfint haltigt ryser;

Nu elden bryter ut och flammor upp til skyn,
 Fördöljer stjernan bort, från styrmans skarpa syn;
 Uti fit krökta lopp, den ena flammen blöflar,
 En annan tändes an, som Himlens granfkap troflar.
 Så röken fväfvande i Templet breddes ut.
 Så helga rökelfen bars fram på Guds beflut.
 Hvad himmelfk välluft käns! af deffa offerfrukter!
 Hvad välluft ädlare än jordens blomfterlukter!
 Se, hur på böljans rygg den vinningslyftne far,
 At leta upp det land fom rika fkördar har.
 I hundra äfventyr han fig och fkeppet kafftar,
 Än hafvet ffilladt fer, än fformarne han lafftar;
 Men äntlig Afrens udd fom lägst i Södern yfs,
 Snart kringfkärs af des köl, och vreda böljan klyfs;
 Nu vinden foglig är; Nu hoppet uptändt blifver,
 Och då i jämnadt lopp han fram på hafvet drifver,
 Hvad växling röner han i luftens klara våg?
 Hvad välluft, kännas ren! Hvad retar få hans hog?
 Nu Balfams fköna lukt ifrån Arabiens ftränder,
 Åt Oceanen fpridd Defs fina känfla tänder;
 Nu blomftrens rika kufft han ftraxt i fickte får,
 Hur glad, hur nöjd, ock fäll, han redan hamnen når!
 Så vällufts fyftemål, fågs med fin tjusning mana,
 Den lyftne handelns Son på hafvets vida bana.

Men o! hvad högre luft, hos Himlens Söner röjs!
 Långt, ädlare begär i deras hjertan höjs.

Nu nektarn flyter fram i gyllne offerkålar,
 I hvilka Himlens drag den högsta skönhet målar;
 Där Solens afbild ses, där månan teknad är;
 En annan, Solens bild och Orions bälte bär;
 Än här et Eden ses på deras yta pråla;
 Än tusen verdars lopp på sköna taflan stråla;
 Nu på en annans brädd i härjning jorden står;
 Där sprutar berget eld; där åkeviggen flår;
 Än Christi lefnads lopp och himlafärd här teknas.
 Än världens sista dag, då varellerna räknas;
 Naturens häpna slut och Dom förkunnas där;
 Än öppnas nya fält - - - odödligheten här.
 Ja häpna ögat fåg Et Paradis som glimmar
 I gyllne strålars prakt, där middags Solen strimmar;
 Men hvem kan skildra af, den härlighetens glans,
 Som uti Gudadrag på ytan målad fans;
 Där bildningsgåfvan flydd uti en hast försvinner,
 Och konstens mätarhand ej minsta glansen hinner;
 Ur gyllne skålens brädd än nektarn strömma ses;
 Än af des läckra dryck åt Änglar svalkan ges;
 Straxt nya frögdeljöd med nya lyror höras:
 "Jehova! för din thron må våra rökverk föras,
 "De helgas til dit lof. Du Majestätiske;
 "Din vilja är vår lag. Där vi vår fälhet se.

Så glädjens helga fest til högsta nöjet leder;
 Alt Er J Dödlige til troget Låf bereder;

Jehova färdig står at öppna Er sin famn,
 Och ljuset lyser opp, Hans stjernbeströdde hamn;
 O! J Förbundets barn, hvars sálhet himlen bjuder!
 För Eder glättighet alt hänrykt, tjufsadt ljuder;
 Hur kunnen J ännu, få djupt i dvalan stå?
 Hvad binder Eder fyn, hvad tvingar Eder få?
 Hvad? - - - ach! er svaghet fyns til stumhet eder qväfva;
 J ren för mycket sett at upp til ljuset sträfva.
 Så när en fången slaf, hvars frihet återgifs,
 Ur fångslets djupa natt, i dagens klarhet drifs,
 Hans matta öga vant at uti mörker lefva,
 Och sjelive Uglans bror fördåld i bergets skrefva,
 Af Solens starka sken förbländad, villad, yr
 Ej kan, ej vet han hvad des tjufta öga bryr.

- - - Ach! Evigt Store Gud; Hvem kan din klarhet tåla,
 "Din glans O! Himlars Gud, där tusen Solar stråla?
 "Hur kunne dödlige! - - - ach! ve ofs usle stoft;
 "I stoftet kräle vi. Vårt lif är grafvens doft.
 "Ve! ofs, Vi mörkrets barn. Vi utan evig våda,
 "Dig Ljusets ljusa Kung, Dig skole vi väl skåda?
 "För ögat breder sig förgänglighetens dok;
 "Vårt ivaga hufvud trycks af brotslighetens ok.
 "Hur kunne - - våge vi vårt öga til dig lyfta?
 "Hur hjeffan höja opp, hur til Dig trostigt syfta?
 "Ach nej! - - - vi drifte blott, utur et brotligt bröst,
 "Som saknar fridens lugn men äskar af Dig tröst,

"At klämda suckar dra och suckar til Dig fända,
 "Må til Din höga thron de snart i farten lända!
 "Vi djurens brödra slägt! af famma fosterköt
 "Vårt jordisktusla lif med djurens anda flöt;
 "Men Du vår Andas Far! Du tankens vingar länte;
 "Du snillets fakla gaf som til vår utflygt tjente;
 "Du i vårt hjertas famn en menlös ömhet gaf,
 "Och oskuld styret blef på lidelfernas haf.
 "Ach! oskuld - - Snille - Dygd, Du i vårt inre gjutit!
 "Men - - O hvad Sinlighet har deras välde brutit!
 "Af Dig vår Sälhet göts, af oss vår brotflighet.
 "Förkräckligt store Gud! sjelf Du vårt inre vet.
 "Hur skall vår blyga syn mer af Din glans förnöjas?
 "Hur glädjens nöjda lopp i våre pulstrar höjas? - - -
 " - - Förgöm o Du vår Far oss från Dit Gudaken!
 "Ell' öppna ögats rymd; få är vår åsyn ren.
 "O! lät Din helga nåd i våre hjertan tändas!
 "Så skall inför Din thron en högre låflång fändas".

På menskjors rörde barn straxt Jova blickar ner;
 Och från sin höga thron han ångrens blygsel ser;
 Han deras suckar hör, vil ock dem mäktigt skydda;
 Borttrycker ögats flor at villans spår bli flydda.
 Han ser hvad menskjan är, som af Hans händer gått.
 En gnista af Hans ljus Hon uti själen fått - - -
 - - Men! svaga gnistas sken som dunkelt ögat lyser,
 At för sin Uphofsman beständigt själen ryser.

Hvad

Hvad om på stoftets barn en villad blygsel rår?
 Då ock Seraphers blick ej Gudaglanfen når.
 Jehova fer sit verk - - - Han straxt sin glans förringar;
 Nu vid Hans första blink, sig silfvermolnet svingar
 Fram om Hans höga thron, där Han sit Majestät,
 I stjernors purpursken och Solar lysa let.

Från molnets silfverflor Han ömsint, nådigt ropar:

“J! mine skapte verk J! Christenhetens hopar!

“Förfären eder ej; Jag edra luckar hör

“Jag eder vanmägt fer, den mig til hjertat rör.

“En stråle af mit ljus skall edra ögon hinna,

“Och glädjens himla blofs i edra hjertan brinna.

“Min ande fändas skall at tända edra bröst

“Förkingra brottens qual, och dela ymnig tröst. - - -

Han talte - - - och Des lof Cheruber tjuste sjunga;

Straxt Templets pelare af starka genfvar gunga.

Han talte än en gång - - - och straxt en Gudoms blick,

Ifrån hans strålars mängd til hjertats inre geck.

Det var hans Anda sjelf som sig från himlen fänkte

Och en ofynlig kraft åt Sions söner skänkte.

O! Höga värdighet! Gud uti menckjans spår.

Ach! nåd som tankens vidd och fattning öfvergår! - - -

I trogues ömma bröst nu Gudakänslor väckas;

Til hjertat talar Gud. Straxt hjertats bojar bräckas:

- "Du ångerqualde fjäl! som ren din blindhet ser,
 "Som af mit väfens kraft båd ljus och värma ber,
 "Du skall ej frukta mer för qualet som dig bränner,
 "Ej mer uti dit bröst Du brottens afgrund känner.
 "Jag drager hinnan bort som dine ögon tär,
 "Och lifvets fälla skatt åt Dig jag återbär;
 "Odödlighetens mål jag här för dig vil staka;
 "Här får du glädjens frukt, här nöjets nectar smaka.
 "Lyd mina vifa bud; mit ömma rådlag följ,
 "Men yra lustan quäf och dina plågor dölj.
 "Då skall mit ljufva hägn din trogna dygd belöna;
 "Ja! uti dödens hamn, skall dygden fälhet röna.
 "Kän mig - - den Gudamagt som dig til verlden bragt!
 "Kän din Förfonare, som plågors grymma magt
 "Från uselhetens land, uti sin död förödde;
 "Den, Hvilkens Fadersbröst af ömhet för dig blödde;
 "Som då et jordiskt lif för dig han villigt bar
 "Båd visste sig som Gud, som Domare och Far. - - -
 "Se - - - Christum på den thron där verldar Han regerar,
 "Där med en nådig blick Han tröst och glädien delar;
 "Se och Hans dyra Kors - - se med en smärtsam blick!
 "Kän Hans rätfärdighet, kän här förfynens skick.
 "Du Christne. Kän min nåd som skall dit hjerta lifva,
 "I Lifvet skall du fäll - - i döden lycklig blifva.

Så andans helga tal för känslan väcktes opp;

Straxt hjertat upfyldt blef med glädjens ljufva hopp.
 Som vid en aftonstund sin flöja natten breder
 På jordens kalla barm - - til hvila verlden leder,
 Med nattens enslighet alt tyftnar hastigt af,
 Den glättighet är all, som dagens stjerna gaf;
 Men midnadstimmen snart med dystra mörkret lyktar;
 Snart skuggors ödflighet vid dagens gryning flyktar,
 När fram från skogens hem den tyfta fläkten förs,
 Som bådardagens ljus, och uti lunden hörs.
 Så ock den Högstes fläkt för häpnad örat lekte
 Och uti faktadt lopp et uprördt bröst bevekste;
 I örats yttre hvalf ej hördes något ljud
 Men fjälens känslokraft straxt röjde nådens bud.

I hvarje trogens bröst en ovan känsla svallar,
 Som manar glädjen fram och til Den Högste kallar.
 O! Samlens dödlige med tankar och begär!
 Vi skole upp til Gud, Den som Vårt Uphof är,
 Til Honom glädjefult vi skole offer bära;
 Hans andas helighet skall våre känslor nära.
 Sjelf Christi härlighet - - - Hans Gudoms starka sken
 Skall lysa opp vår syn och göra tanken ren.
 Och jag! hvem? dödlig jag! hvad himmelsk sälhet njutes!
 Jag är ej dödlig mer! Odödligheten gjutes
 I detta himla bröst - - - uti min hela själ - - -
 En förfmak känner jag af Gud, af Evigt väl.

Fly! Snillet flygtighet som jordens barn förnöjer,
 Som lägre världens stoft vid lek och joller plöjer;
 Som ännu i Smickrarns mun din låga stämma för;
 Än dårars blinda hop til toma löjet rör;
 Fly! du föraktlige som evig barndom hyfer,
 Hvars svaga siäl ännu för Gudamagten ryfer;
 Och Du Olycklige! som til din framtids blygd,
 Med snillet hädar Gud och Religion och dygd.
 Som ner från lastens thron blott lastens låf predikar,
 Utöder samvets fröt från dine svaga likar,
 Fly - - Du - ach! evigt fly - - du endast smärta gör.
 Den Gud som snillet göt och evigt dyrkas bör,
 Til honom skall min syn, min bildningsgåfva svänga
 Af Honom är jag rörd - - - hur kan mig jorden stänga?

"O! Du mit Lif, mit alt! Du alla Himlars Far!
 "O! Du Messias, Gud! som menckjofkapnad bar!
 "Du helga Gudakraft! som menckjotanken väcker!
 "Ach Himla varelse hvars välde evigt räcker!
 "Du Evigt för mig dåld! När jag dit väsen se? - - -
 "O! må i evighet Du högre klarhet ge! - - -
 "Dit silfverljusa moln Dig från min åsyn gömmer!
 "Dock hvad? - - jag ändlig är; jag ej min svaghet glömmar
 "Jag ser Dig - - - det är nog - - - jag ser din ljusa skynt;
 "Ej högmods blinda matk få vildfint och så grymt,
 "Skall med sit dålda gift mit inre hjerta fräta,
 "Jag aldrig i mit stoft Oändligheten mäta!

,,Jag

"Dig Gud! Oändlige - - - jag aldrig fatta lär,
 "Men känner at Du Far och Son och Ande är.
 "O! Höga Gudamagt! hur du Dig uppenbarar
 "För menskans späda vett - - hur du des barndom sparar!
 "Ja! Du är God och vis och Mächtig Skyddare,
 "Du jordens styresman, sielf jordens Frälsare.
 "När skall jag Din Förfyn med mine tankar fatta?
 "När Din Förfonings vidd Dig värd, Gudomlig skatta?
 "Ho är Du Allvishet, hvars Helighet ej tål,
 "At brottens afgrunds här må hinna til sit mål?
 "Hvad har Din styrelskonst af evighet beslutit;
 "Och hur Din itarka arm begärens vildhet brutit?
 "Hur kan Du tåla mig? Hur är Du nu förfont?
 "Hvarföre brottingen så ömt så nådigt skont?
 "Hvem lider - - - för vår skull - - hvem sig i döden fänker
 "Ach Christus! - - -
 " - - - - - Är det Du som lifvet åt mig skänker?
 "Du är ju sjelfve Gud - - - Men Gud i menskjohamn!
 "Hvad Hemlighet för mig! - - -
 " - - - - - hvad helgedom! hvad namn!
 "O! hvilket tankens djup! O! hvilket höga ämne!
 "O! Du Messias lär! Vi ofs til andakt lämne - - -

Ur molnets hvita bädd, som täcker Himlars chor,
 Där evighetens Sol - Messias evigt bor
 Där stjernors glada här hans Majestät förkunnar,
 Och samma höga prakt af tusen änglars munnar,

Låffäges, prisas - sjungs; Från denna fälla hamn,
 Som för en dödligs lyn blott genom molnets famn
 I strimnor skymtar fram; Hvad är det för en Andä,
 Hvars Gudaflämma hörs så höga toner blanda?
 - - Ach! det Messias är. O! lyfthen til Hans rött
 Tilbedjen - vörden högt i edra frälsta brött:

"J! frälste mine barn från alla världens trakter!

"J! Förstar, slafvar J, Regenter, Kungamagter!

"O! alle för min thron förfamlade i dag!

"Jag Eder lära vil min vishets helga lag.

"Den samme Dolde Jag som molnskyn för er faller,

"Som himlars vida ban och världars urverk ställer,

"Den hvilkens evighet för intet skapadt röjs,

"Men af myriader lif med låf, med dyrkan höjs;

"Den samme Gud den Jag, har edert ursprung danat,

"Och uti stoftets dam för eder lifvet banat;

"Til sálhet skapade, O! hvarför flyn J mig?

"O! hvarför skynden fort på brottens branta stig?

"Ej hämdens áskeslag skall på Er hjeffa knalla;

"Til Mig, til Livets hem jag vil Er återkalla;

"Mit återlösnings verk är i fullbordan fatt;

"Át Er jag räcker fram, des vundna sálhets skatt;

"Vid Tidens födloftund jag ner en stråle sánkte

"Til jord'ska livets stoft, át det jag anda skánkte;

"O! mine likar - barn - förgánghetens folk!

"Hur

- "Hur skumögd är er syn! jag vara vil er tolk.
 "Jag tolka Hvem Jag är; af Hvem er fälhet gjutes?
 "Jag bana lifvets väg tils lifvets bana flutes,
 "Och sprida i ert bröit odödlighetens hopp
 "At fram ur grafvens bädd få svinga til mig opp.
 "Den lärdom verlden fått, då hon i mörker famlat;
 "Med samma läras kraft jag millioner famlat.
 "I Sions menighet! O! fen, min Gudoms spår,
 "Uti den Religion som eder aktning får.
 "Des dyra vishets höjd min ande skall Er lära;
 "Han eder känflokraft med nådens eld skall nära;
 "Ert lif skall vara fält så länge mina bud
 "Af eder lydde bli. O! hören mig, Er Gud!
 "Sen! hur ert svaga vett jag ömkansvärdigt skattat,
 "Sen! med hvad Höga drag jag har min lära fattat,
 "Med dyra underverk dem hedna verlden fett,
 "Och dem mit helga ord har all sin styrka gett;
 "Sen! högsta Undrets höjd - - tilbedjen, djupt begrunden;
 "O! Sen min menskjokropp i dödens boja bunden,
 "Men vid mit Allmagts: Blif, ur grafvens fjättrar gå,
 "Och med förklarad glans mit helga ursprung nå.
 "Odödlighetens ljus för Er jag här bereder,
 "Dit från förgängelsen til Lifvets hem jag leder;
 "Hvar är Du förjande af Dödens minne quald?
 "Din död är ju dit Lif, des borgen är betald - -
 "Hvarföre smärtande af oro, sorg och plåga?
 "Hvarföre ej til mig med dina blickar våga?

“Jag ju din Far, din Gud, din uppehållare!

“I dödens skumma natt din Föregångare!

“O! lät då dödens bild med nattens skuggor flykta;

“Lät fafans forgerop för glädiens toner lykta

“ . . . Men vet ock hur jag har i menckjo-ufel nöd,

“För din skull lifvet tårt, för din skull smärtors död

“Som menniskja utstått, men segrat som en Ande.

“Vet svage, det är nog. Din sorg med glädjen blande,

“Det tacksamhetens låf, som jag af dig begär;

“Blott i din salighet min ära grundad är.

“I vansklighetens larv mit menckjo lif har skridit,

“Jag döden lidit har, för dig jag plågor lidit;

“Begriper du min magt, min Styrfels hemlighet?

“Nej! svage blott förstå mit Välsens helighet.

“Jag lever evigt fort, Rättfärdig, Allvis, God,

“Du brotflig, djurisk svag, förfänt i lustars flod.

“Se, hvad min Vifa lag för evigt måste kräfva;

“För brottens raseri skall hämdens ljungeld sväfva;

“Med nåd jag ljungar fram, för Dig du brotflige;

“Rys för din fyndaart och straffet häpen se!

“En gång jag straffat har, en gång med Under vifad,

“Hur helighet, hur nåd, den alle Änglar prifad,

“I straffet fynas skall; skall lasters grymma tropp,

“Förkräcka, jaga bort, från lefnadsbanans lopp.

“En gång jag straffat har - med huru högt exempel!

“Den hyddelika kropp som var mit Gudoms tempel,

“Den

"Den gafs för er skull ut, til plågor, smärtor, död;
 "Rys menckjohjerta, rys! och ömsint för dig blöd!
 "Se här! hvad evighet af plågor måste följa,
 "Uppå de brottilige som lastens ondaka dölja;
 "Som trotta mina råd och mina lagars hot.
 "Framhärda uti brott och aldrig göra bot.
 " - - Jag straffet kungiort har, men jag vil också ömma,
 "De ångerrörde bröst som mine bud ej glömma;
 "Som känna sina brott och tillstå sina fel;
 "Som uti min förtjenst och smärta taga del;
 "Ja! alle trogne J, på dem min Ande råder,
 "Fast svaghets irrings blofs än vid ert sinne låder,
 "För Er jag lidit har, åt Er jag visar nåd;
 "Min nåd jag bjuder Er, blott värden mina råd.
 "Du sorgfne, Redlige, du tårbegjutna hjerta!
 "Kän mig med nöjsamhet, förtrosta i din smärta.
 "Jag, din Förloflare med högsta nåd den ser,
 "Som nöjd, ödmjukad, glad, sig til min dyrkan ger;
 "Må åt min helga lag du alla krafter låna,
 "Må med upriktighet du mig i lifvet tjena;
 "Din tanke och Dit lif med mit begär förent,
 "Skall blifva evigt fält, från syndens smitta rent.
 "Följ mig förtroligen i Lifvet och i Döden;
 "J Evighetens land Du vinner bättre öden.

Så Majestätets röst Hans höga vilja bar.

Hvart enda Gudaord et prof af ömhet var.

Ja, hvarje nådeblick en helig vishet tydde,
 Den och Seraphers här med djupa vördna'n lydde.
 Från himlens vida fält som höls af molnets flor,
 Straxt höras brutne ljud "O Jova, Gud, hur Stor!"
 Straxt Sions Christenhet til blandad känsla väckes;
 Än i förtjusning gläds, än hon bestört förkräckes;
 Sen sjelfve Himlars Gud i dödlig menckjo drägt,
 På jorden stigit ner at frälssa menckjans släkt.
 Så när til tiggarns hem, sjelf krönta magten träder,
 Sjelf tröstar uslingen och honom ömsint gläder,
 Af tusen godhets prof bevekt til tacksamhet,
 Hur skall han yttra sig? bestört han det ej vet.

Nu hjertat brister ut" O Gud hur obegriplig!
 "Hur du Mesias stor, hur dyrkansvärd! hur helig!
 "Vi tilbe Dig vår Gud, vår Höge styresman;
 "Men ach! din höga nåd af oss ej fattas kan.
 "O! tillåt våra stoft at vägen til Dig leta,
 "Där vi din hemlighet i högre ljus få veta;
 "Förlåt oss, O vår Far. Sjelf Du vår svaghet stärk;
 "Vi ryse häpnande för dine underverk.
 "Vi slafve under synd som oss i afgrund stjelper;
 "Du sjelf en menckja blir; du oss från döden hjälper;
 "Men O Du verldars Gud! du har ju Änglar nog.
 "De vänta på din vink som dem til lydnad drog.
 "Hvarföre ej af dem En til vår jordprick fända,
 "At tolka dine bud och straffets lägor tända?

"Du har ju en gång fäst Naturens visa lag,
 "Ach! sjelf du Jordisk blef. Hvad heligt undantag!
 "Och hvilken häpenhet må våre hjertan fylla,
 "När tanken ser de straff som våra brott förskylla,
 "Af dig i menckjolic, i dödlig skapnad sedd
 "Uthärdas, lidas grymt, tils lösen blef beredd.
 "Bestört i villors djup vår svage tanke dränkes;
 "Förnuftets matta sken i nattens mörker fänkes,
 "Ach Gudaväsende! som med din höga magt
 "Regerar dödens Drott och honom gränfor lagt,
 "Hur kan din värdighet så djup förnedring tåla,
 "Du hvilkens Majestät i evigt lif målt pråla,
 "At på et ögnablick i dödens sköte gå.
 "Hur kan? ach blinde vi! - - - - Vi ofs blott förebrå.

Ach! svage Christne du, knapt väckt ur barnets linda!
 Hur skymtar ej din fyn den villors böjor binda!
 Du matkens fosterbror ej hela ljuset tål,
 Du med all vishet blir Okunnighetens mål;
 Och känslan huru öm, men hur hon häftigt svigtar;
 Än irrar af och an, än sig til himlen rigtar;
 Nyfikenhetens slaf, Du utan ledsvän går,
 Men snart tillbaka förd din irring röna får;
 Af ofkuld hjertat tändt, än för sin svaghet bäfvar,
 Än uti låga fatt, för långt i flykten sväfvar;
 Snart uti farten ökt, det utan styre drifs,
 Och snart utaf Sig sjelf och lugnet öfvergifs.

Likfå när Sommarns son, den brydde fjäriln däräs;
 Af tusen blomsters prakt, han sist af törnet fåras;
 Och han som rofors vän af dem sin nectar tog,
 Han nu sit spåda lif i aspens skugga drog.
 Des yra stillad är, sin villa han begråter;
 Men Solen lifvande ej fjäriln öfverlåter;
 Skull Himlen då förfäma sin Son som räddfint flyr,
 Och åt et okänt mål en ovan vinge styr?
 Nej! knapt på villans stig först Edens menckjor falla
 Förn Skaparn ömhetsfult dem höres återkalla.
 Ach! Svage dödlige just då du gladaft är
 Då sväfvat, svigtar du och plågans början bär;
 Men huru jag förkräcks! ach! hur mit hjerta skälver!
 Jehova ner från skyn nu åskemolnet hvälver.
 Han nu med dundrets ljud som ned från molnet far,
 Åt Sions häpne barn ger detta höga svar:
 'Ho är som blind och djerf min Styrfel efterfrågar?
 "Som til min helgedom sig utan vingar vågar?
 "Hvem dristar leta upp min obegriplighet?
 "Hvem mäta af mit ljus, min nåds omätlighet?
 "Mit heliga beslut af evighet är fattadt;
 "Ej något dödligt vett af dunkla lågor mattadt,
 "Skall nånfin drista fram til et oändligt ljus.
 "Sen! dödelige, Sen ert eget stoft, ert grus.
 Sen! granfynt med det ljus jag sänt för er at lyfa;
 "Min nåd som Eder bjuds skall all uplysning hyfa,

"Jag

"Jag fjelf som Skapte Er, och Er til verlden drog,
 "Jag i er ufelhet en villig ömkan tog.
 "Mit värf fulkomnad är. Mig fjelf jag uppenbarat,
 "Och för en Hedenverld min helga lag förklarar;
 "Naturen fjelf förbyts och tiden vitne bär.
 "Hvem är du ufla kräk den hemlig tvekan tär?
 "Hvem blinde, dödlig Du at dig vid styret fätta,
 "Och hvad du ej förstår bemöda dig at rätta?
 "O! Svinga dig då upp til Seraphimers spher.
 "Fall sedan från din högd til jordens afgrund ner;
 "Förfök at staka ut den väg jag borde följa
 "Til dit försoningsmål på tidens mörka bölja;
 "Väg af, min Allmagtstyngd! mät af, min äras höjd!
 "I mörker famlar du, och vil dock bli förnöjd.
 "Säg hvad jag göra bordt? - - - dock följ min ljusa bana,
 "Jag leda vil din fot, jag dig til fälhet mana;
 "Af tusen vägars stråt til din Försoningsmål
 "Blott denne jag utfett och den min vishet tål.
 "Följ denna Nådens väg få skall du klarhet finna;
 "Med tro, med Dygd, med hopp. Du kan til målet hinna.

Så var Messia tal. Från molnet åskan flår!
 Tilbedjarskaran rys - - förvånad, häpen står - -
 Men snart en häftig fläkt på allmagts vinken hastar,
 Som ned från ljusa skyn de mörka molnen kastar;
 De Fly --- de hastigt fly, likt lätta drömmars tropp,
 Då vandrarn trött och rädd ur dvalan vaknar opp.

Nu himlens klara sköt, i fordnas glansen prålar;
 Nu thronen lyser fram uti Chrysaliska strålar;
 Messias synes sjelf. Ach! hvad Gudomlig syn!
 Hvad glans som bryter fram igenom ljusa skyn!
 Hvad nya glädjerop i Templets omkrets föras!
 Hvad nya rökverk ses i gyllne urnor föras! -
 Där, vid altarets fot i vördnads helga spår,
 Förbundets svurna flock i flere circlar står;
 Där, Seraphimers chor sin gyllne lyra väcka,
 Och tusen frögde ljud kring templets omgång sträcka.
 Än cithran stämnes opp; - - Des lena stämman rörs;
 Än orgors snälla lopp kring diupa choren förs.
 Där, rundt om hvalfvens krets basunens toner fara,
 Det skallar upp til skyn och tronen höres svara;
 Ja! sjelf Messias hörs med Majestätiskt ljud,
 Sit höga bifall ge och sálhets förebud.
 Uppå Hans Gudaröst straxt hjertats genfvar följa;
 Ej sorgen mera byr; ej tårar synen hólja;
 För ögats blödighet ej hinnan skymmer mer;
 All häpnad är förquäfd och sinnet öfverger.
 - - Flyn! villobilder. J, som fågos upror väcka;
 Sen hjertat stilladt är, i kunnen blott förkräcka.
 Fly, menckjodjerfhet! Du som höjde upp vår röst;
 Du än förledande, förtjusar dårens bröst;
 Han i sin blindhets natt än mellan brådjup famlar;
 Än där en evighet af stolta inkast famlar;

Men

Men i vår helga fjäl vi tilbe Din Förfyn,
 Som jagat villorne ifrån vår svaga fyn.
 Se! där med drömmens fart den ena villan fara:
 "Hvarföre ville Gud sig fjelf, Sig uppenbara?"
 Spar! Dödlig, spar dit vett som tränga gränfor fått;
 Du ingen Ängel lär. Se! och beundra blott.
 Den andra villan flyr och harmfen ännu hväser,
 Den ondka, som hon bär, man i des upsyn läfert.
 "Naturens lag är fast. Des ordning icke tål,
 "At den Öändlige blir ändlighetens mål.
 "Han från sin Gudoms thron och Evighetens falar
 "Ej itiga kan få lågt, til jordens usla dalar;
 "Nei! himlen är för högt at bli med jorden låg;
 "Man aldrig ljuset än med gruset blandad fåg!"
 Ach! Du uproriske, som djerfs at Himlen klandra!
 Du minsta jordens stoft! du vil bland Solar vandra! . . .
 När af det Helas vidd ej minsta skynten ges,
 Du vil dock mästra det som af din svaghet ses.
 Et annat inbilskt troll hörs klagans toner stäva:
 "Sjelf Fadrens Ende Son Måst uti bojer stäva,
 "Han nu sin Allmagts höjd förbytt i stoftets sköt;
 "Och plåga, död och graf, des Gudom inneslöt.
 "Så borde Satans magt af Gudafonen stäckas;
 "Så Fadrens vreda mod af Gudablodet släckas!
 Ve! fäfans villa, ve! Ve, dig förmättna djur,
 Som trotligt vänder om båd Himmel och natur.
 Vet! Gudaväsendet ej plågor underkastas,

Ej smärtor, plågor, död, med dem vår lefnad lastas;

Nej! Evigt Store Gud, Du jordisk hydda tog;

Den gaf du ut för oss, du såsom menskja dog;

Så äfven menskjans lif af dödens spira bräckes,

Men aldrig anden än för Dödens Drott förskräckes.

Ja! villa, du har flytt - - Straxt i Des åt spår,

En annan fälig dröm i Christnes åsyn går.

Det var det blinda nit som tusen hjertan skakat,

Då för en Allmagts Gud det djerfint gränfor stakat:

“En utväg endast blef til menskjors räddning quar

“Af Ödet krafdes den och den Nödvändig var!”

Men! det den enda var? - - O blinde matkars slägte,

Hvad kan du usle se med ögon så betäckte?

Så flykten evigt bort J villobilders tropp!

En synkrets mera ren för oss har klarnat opp.

“Messias GudaSon! hur skall vårt stoft dig kalla!

“Vi häpne för din magt. Inför din thron vi falla.

“Ach! blinde äre vi, vårt förvett ånger gör;

“Förlåt vår Sinlighet som oss i villan för.

“Du sjelf o Himlars Gud, Du lifvets enda källa,

“Du verkstält det beslut, som evigt måste gälla.

“För usles stora nöd du ingen möda skont.

“Ach! med dig Evige, den dödlige förfont!

“Förundransvärde Gud! Dig sjelf, din vifa styrfel,

“Skall aldrig vårt förstånd med dårens djerfva yrfel

"Bemöda sig at se. Nej! genom Tro och dygd,
 "Uti dit nådesköt vi föke för ofs skygd;
 "Så tag då mot det låf vi til din dyrkan näre,
 "Tag ock det rökverk mot, som fram til dig vi bäre.

Mit öga se den prakt på Festens helga dag,
 Som tolkar Christi låf i helga feders lag.
 Här offras icke blod af Basans vilda slägte;
 Ej offerlammen bli på altarbordet sträckt.
 Den tid är nu förbi då under sorgeljud,
 Man brotten blidka sågs hos en förtörnad Gud.
 Ej genom helga mord til bålet menskior dragas;
 Alt offer stannat har. Af djur ej håfvor tagas.
 Ach! svaga barndomstid! hur lyckligt har du flytt!
 De bilder Hedningen och Juden troget lydt;
 Den vantrons natt är flydd, då man til Himlens ära,
 Trott Himlen föka mord och offerblod begära;
 Dock fälla barndomstid! du väl i villor låg,
 Men fälhet följde Dig, Du himlens allmagt såg;
 Du och des mildhet såg på dina läppar sänkas!
 Din barndom redan flytt - - -
 - - - nu högre offer skänkas.

Hit fändas rökeller af Vårens tyngda arm;
 Hit offermjölet gjuts från blomstrens slutna barm,

Nu

Nu från Armeniens fält til Indiens heta stränder,
 Och ifränd Indiens strad til Polens kulna länder,
 Ja! Afrens hela skatt uppå Altaren ses,
 Åt helga eldens våld ur gyllne urnor ges.
 Än sprides Myrrhans lukt. Ej Cedrens oljor fela;
 Än Balsamträdets blad sin rika välluft dela;
 Där, ur olivens sköt, crystallen pärliskt flöt;
 Där, Drufvors öppna flod sin röda droppe göt;
 Ur helga skålers djup ses offervinet strömma,
 Begjuta rökelfen och fina böljor tömma:
 Och snart af eldens kraft som vågen löser opp,
 Des dunster spridas kring i skyars hvirvel lopp.
 I Himlens vida rymd de spridde töcken sväfva;
 De sig til Christi thron i jämna vågor häfva;
 Straxt Kristus med en blick sit bifall kunnigt gör,
 Och strålar af sit ljus på menckjors anlet strör.
 Ur deras röda bröst straxt frögdens känslor svalla;
 Straxt lyror stämde bli och sångens toner skalla.

“Oändelige Du! Rättfärdig! helig! mild!

“Som aldrig målas kan med någon dödlig bild!

“Långt starkare din nåd än Solens fackla brinner,

“För dig all ändlig gunst som i en punkt försvinner;

“Med samma nådeblick du på Seraphen ser

“Du äfven menckjors barn en himla fälhet ger.

“Ej Dödlighetens hem din höga nåd föraktat;

“Din ljunna Gudafläkt har lifvets svallar faktat.

“Ned

"Nedfrån din höga thron du steg på jorden ner.
 "På hydda ropte du, itraxt jorden hydda ger;
 "Och sen dit jordiska lif för menskjors nytta brunnit,
 "Sen til sit höga mål din ädla lärdom hunnit;
 "Nu mörkrets itängda mur utaf din stråle bräcks;
 "Nu barbariets brand utaf din bölja släcks;
 "Du lastens grymma magt med egna plågor hotar;
 "Sjelf straffens evighet uti din dödstund motar;
 "Som menniskja du dör - - för hvem! för ofs du dog,
 "Men snart ur grafvens bädd den samma hyddan tog;
 "Nu Grafvens mörker flyr. Nu Dödens Förste ryter
 "Då ur des vilda hand du enväldspiran bryter;
 "Nu brottens raseri på jordens usla klot,
 "Förvåna, stumma af, för dina hämdehot.
 "Du dämmer sjelf den fors, där våre laster strömma;
 "Du straffet visat har. O! Du som skall ofs dömma!
 "Välsignad är den stund, då lastens värde bröts,
 "Och af din segerhand i smidda bojan flöts.
 "Nu Gudlöshetens magt, nu Tyranniets Söner,
 "Nu Laglöshet och våld en evig Straffgud röner;
 "Förförar'n häpen står och skrymtarn, rädd, förkräckt,
 "Sin afgrund färdig ser. Nu afvunds andans släkt,
 "På jorden tynar af, sen dina åskor braka;
 "Ej veklighetens folk mer skola verlden skaka;
 "Din hämd, o Gudars Gud! har redan ljungat fram;
 "Den verld som uti brott och lasters afgrund samm,
 "Du med dit dödsbeslut ur djupa faran ryckte

- "Då fjelf du qualet led och grafven igenlykte;
 "Välfignad vare Du hvars straff, hvars visa nåd,
 "Har ryckt en brotflig verld ifrån des öfverdåd.
 "Och du fom från vår fjäl, har fyndens fmärtor drifvit,
 "Du ockfå dygdens sköld mot alla anfall gifvit!
 "Nu kärleks Gudaeld uplifvar våra bröst;
 "O! hvilken fälla drift! o hvilken höga tröst!
 "Af Dig uplifvade vi dine känflor andas;
 "Nu rättvift hjeltmod med menfkoömhhet blandas;
 "Än til förfonlighet och fridfamhetens fkygd,
 "Vi våra hjertan ge. Än tålfamhetens dygd
 "För motgångsstormars ras, för afvunds väckta vågor,
 "Skall lycklig friftad ge och ftilla våre plågor - - -
 "Med Dig vi fegre lätt vid luftars vilda ft rid;
 "Med dig vi vilje dö, och åter quickna vid.
 "Vårt 'lif ffall helgas dig och högfta fälhet njuta;
 "I Dygdens troгна hamn vi fcole lifvet fluta.
 "Med tro vi famne Dig, o Du! vårt enda hopp.
 "Tag dine frälfte barn til dine Himlar opp.
 "Ach! Evigt fälla hopp! Du evigt på ofs råda!
 "At njuta Evigt dig, at Dig Mesfias f kåda!
 "Välfignad är den ftund då Du på jorden var,
 "Välfignadt är dit namn, i evighetens dar.

Til Himlens höga thron få helig låffång klingar,
 Och fjelfva Himlens chor til hänryckt famljud bringar.

Nu glädjen bryter ut i tusen lyrors ljud,
 Som uti helga lopp sig svinga upp til Gud;
 Bestört, och rörd, förnöjd, nu Sion blickar fänder,
 Til Evighetens mål där Gud des hjerta tänder.

Mesias skådar man. O hvilken lifflig blick; - -
 Där, Neftarn flyter fram, där, nöjets Guda drick;
 Men - - - ach! odödlig hamn! som för vår fälhet ännas.
 Du kan ej hyfa oss förn våre bojer lemnas.

Vår bildnings himla kraft dit fälla hemvist nått.

En förfmak af din ro vi redan smaka fått;

Den ljusa azur sky som lik en förlåt hänger,

Vår dödeliga syn från himlens gränfor stänger.

- - - Men, fast vi dödlige i detta Templets skydd,

Få blott i molnet se den Gud af oss blir lydd;

Dock glädjen lifvar oss at vår Mesias ära;

Oändligt är vårt hopp - - - snart nalkas målet nära.

Så var Mesias fedd i världens fordna dag,

Blott genom Hoppets glas i förebilders lag,

Hans ankomst funnen blef vid en Prophetisk lyra,

Och glädjens Högtidsfest sågs alla hjertan styra!

Bland Christnas glada tropp nu helig andakt rår,

Af vördnads tända nit, nu pulsen häftigt slår - -

En, djupa suckar drar; En, tankens fjädrar spänner;

Sin dyra pligt man ser och Själen vällust känner.

Där, usle Tiggarn står förnöjd i trones drägt;

Fast utaf lyckan glömd är han dock ej förskräckt.

— Gå då du Folks Monarch! Gå, bland din fyskontropp
 At sprida nöjets frön, och dela fälhets hopp!
 Gå, at på jordens ban de samma känslor nära,
 Som för den Högstes thron förnöjd Du velat bära;
 Förkingra vantrons natt bland dine Medborgsmän;
 Nedtyfta Smickrets rop men vis dig Dygdens vän!
 Dit Lefnadslopp är fält, din dödsstund fäll skall blifva,
 Då Kungars Öfverman vil Himla kronan gifva.

Du Snille! menckjovett, som örnlikt flygten styr,
 Upp åt et bildadt fält där stjernan för dig gryr!
 Må Religionens kraft din rädda vinge lyfta,
 At til Messiae thron Du må i farten fyfta!
 Sjung för en flygtig verld om deras dyra pligt;
 Gif Christendomen Lif, och sjelfva döden vigt;
 Då skall på verldens ban Du uppnå snilletts ära,
 Och i en annan verld du evig lager skära.

I! hjeltar, Stridensmän! beväpnen eder arm
 Mot Laglöshetens hand, mot Tyranniets barm.
 Er tapperhet och mod med Christens ömhet paren!
 O! lären Mencklighet, och samma Dygd försvaren;
 J skolen segra snart på tidens vansklighet;
 Då segerlönen fås; då ges odödlighet.

J! forgbeklämda barn, J! svaga likar, bröder,
 Hvars öga gråtfult är, hvars hjerta ständigt blöder;
 Gån, tyden edert låf i vänskaps glada hamn!
 Naturen sträcker ut för Er sin mödrasamn.
 Gån, njuten lifvets lugn vid lifvets tunga börda!
 Det nöje, som här fås, man får i Himlen skörda.

Och du förtryckte slaf, Du af Tyranner döljd.
 Lef nöjd i slafveri't af blod och tårar höljd.
 Du af din Far har fått det mod som plågan troffar;
 Snart Evighetens Drott din tunga kedja lossar.
 Se ut åt denna rymd där evig Middag rår -
 I hoppet gläd dig först, och sen du njuta får.

Ia! alle Christne J! från jordens spridda kanter!
 Med samma helga band förbundne trosförvandter!
 Gån, täflen med hvaran, på verldens vida fält,
 At öfva Er i Dygd och göra Lifvet fält!
 O! låten enighet i edra samfund råda;
 En evig vänskaps tro skall evig sálhet båda.
 Sen edre bröder an, med mildhets ljufva blick;
 O! Lemnen Negrerns barn til Himlens visa skick.
 Snart skall från deras fyn den svarta hinnan falla;
 Den dagen komma kan, då Christum de skalla.
 Och om de också dö i blindhets mörka natt,

Så veten, det är Gud som nattens skiften fatt,
Den samme deras Far han kan dem en gång lära,
At känna, dyrka sig med en Gudomlig ära;
Och Kristus, Eder Kung, Han som Er Skyds-Gud är
Hvars namn, hvars bild, hvars lag Ert ömma hjerta bär,
Må til sit Rikes hamn en gång dem äfven samla,
Som nu förblindade i villors mörker samla!

Messias! Dyrkansvärd! Vår Skyds-Gud evigt blif!
Vårt Lif skall ära Dig, ty evigt blir vårt Lif.

Vem, det är Gud som mittens friska fatt
 i lönnens dörrar har han den en gång läst,
 kända, dykta sig med en Gudsomlig ära;
 i Kristus, Eder Kung, Ihan som Er Skys-Gud är,
 ans namn, hvare bild, hvare lag, En önnas ljesta bär,
 till sin Rikes harnn en gång den äften famla,
 i sin förbindelse i villors möker famla!

Ihan! Tyttansvärld! Vår Skys-Gud evigt bli!
 i all fall ära Dig, ev evigt bli vår Läk.

311. VI. 156.

~~K. L. Schönbach~~
R. Kammberg in teile 2.

KP 1
M

